

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

MODLITBA DONA JUNA.

Jar. Vrchlický.

Ne, dosti mám již odříkání chleba, jenž stálím čekáním již okoral, mně života a mně je smyslu třeba, ne, abych hltavý jejich zoraal.

Chci žít, což znamená zas milovati, však plně žít patřím k žánrným kaskadám, i kdybych dříve měl se krví vpaťi a hořkost již teď cítit na ústech!

Prý odříkání! — Jednu chvíli žít chci určité. Než, duše, masku sňoť! Duj větr! Mrtvých necht' mi kynat paťi! ... do Thule posíláť má jedo loť!

LID SE CIVILISUJE...

Jest to smutné, jak se lid civilisuje — jak mravně pokračuje! — Co jest příčinou a jaké omlyny nám podá z barbarství svého odnání?

Meče a děla finčí na všech stranách, lidské životy protkávány jsou olovem, vše šlapáno a "ničeno!"

A pak se chloubíme, že žijeme v pokročilem, vzdělaném dvacátém století!

Kdyby dnes Jan Žižka mohl z hrobu vstáti a užíti, jaký pokrok jsme z humánní stránky učinili, tu věru, že by nad námi zaplakal!

Za jeho času se válčilo s cepy, muž proti muži, kdežto teď s tou naší moderní vymožeností se válčí brutálně, až hrozno pomýšlení! Kam to spějeme, a jaký bude výsledek této tyranické výstřednosti?

Jest již na čase, aby se stal o brat tam v těch zemích, kde půda zase bude zkyprněná drahou lidskou krví! — Je již na čase, by lid se ozval o svá práva, a nenechal se honiti na slechtu vzpurnými evropskými vládami, kteří nemají v těle trochu soucitu se svými poddanými a zachází s nimi přímo nehlidsky!

S radostí vítáme do kroužku našich čtených dopisovatelek "Ženské Hlídky" slečnu Fannie Beranovou z Clarkston, Neb. Těší mne, že se Vám zde v Americe líbí, a zvláště na tomto divokém Západě, jak nás mnohý Východ nazývá. Bude nás zajisté všechny zajímáti se blížeji s Vámi seznámiti, jakož i něco bližšího o rodné Vaší zemi tam za mořem se dověděti. Za čez Vám již předem vzdává srdečný dík — Pořadatelka.

Dne 5. t. m. odhýval klub Komenský, čís. 2, v South Omaha schůzi, v bytě p. F. Pitla, jež byla hojně navštěvována. Po vyřízení úředních záležitostí, přikročeno k programu, který sestával ze zpěvů a hudbních čísel, při kterých hlavně sl. Zdenka Sinkulova, sl. Štěrbova a p. Pápalová účinkovaly.

Pan Procházka zahrál solo na housle, p. Charvat přečetl básně, načež sl. Sinkulova zapěla několik písní. Paní Sedláčková, choť p. Dra. Sedláčka z Omahy, co host, přednesla s citem krásnou básně, načež program ukončen a hned na to p. Fitlová podávala dobré koláčky, dorty a lemonádu, které znamenitě chutnaly. Před rozejtím všichni ještě společně zapěli naši věčně krásnou hymnu "Kde domov můj?" Tento příjemně trávený večer se v současném klubu Komenský, čís. 2, znovu zorganizovaného v South Omaze, utkví dlouho v paměti těch, již byli hosty, a za pozvání manželům Fitlovým srdečný dík a klubu přejí, by zdárně prospíval.

MODNÍ NOVINKY.

Letos byla móda k ženám opravdu neúspěšná. Zprvu úskokně nedovoleny jim, aby řádně vykročily a utily je k drahoučkým krůčkům. Bylo mnoho psáno a mnohým mluveno proti těmto dobrovolným poutům, avšak ženy neovobodily se z nich dříve, dokud nepřišla nová móda starých kanýrků a s ní řádý žena volně.

Dnes může tedy již žena volněji a svobodněji vykročovati, nemůže však opět — sedět! Jen si laskavě představte sukýnku se šesti až osmi nažehlenými kanýrkami, kdyby na nich dáma delší dobu

seděla! Tedy na místě východy přinesla nová móda opět něco, co zavádí příčinu k nových stížnostem na její rozmar.

Pohodlným a tēm, kdož nekráčí rukou v ruce s novou modou, bude to velmi vhod. Lavičky v sadech, jakož i sedadla ve vosech elektrických drah jsou z pola neobsazeny, neboť mladé dámy a děvčátka se zřikají z obavy o kanýrky pohodlí!

Když už tak o té elektrické dráze mluvíme, povíme si i o nového zákazníku. V každém voze pražských elektrických drah je vyhláška, že dámy s nechráněnými jehlicemi kloboukovými jsou z jízdy vyloučeny.

To je správné a nenamítaly bychom proti tomu zcela nic, kdyby též naši bezpečnosti bylo dbáno mužů. Je přece samozřejmé, že právě tak jako hrot jehlice, je nebezpečen hoříci doutník, zvláště dlouhé viržínko! Nikoho ještě nenapadlo, že na plně plošné vozů nemělo by se vůbec kouřiti.

Může se přece snadno stát, že při prudkém trhnutí vozů, které není vzácné, jsou vystaveny okolostojící, muži i ženy, nebezpečí popálení — buď těla, neb při nejmenším šatů.

Myslíme však, že se zákazem kouření na plošné si vlivní činitele nepospíší, vždyť by byli prvními, kdož by se musili zříci svého "požitku" ve voze.

TAJEMSTVÍ GRACIE.

Často slyšíme, že ta neb ona dáma je graciosní. Co je gracie? Jest to půvab, spanilost pohybu, přirozená vlna, která se nedá slovy vyznačiti, as jako vůně růže, již však poznáme dle různých příznaků.

První podmínkou přirozeného půvabu jest štíhlost, která opět vyplývá z dodatečného pohybu. Z toho důvodu chopily se zámožné dámy, junž z nedostatku práce chyběl pohyb, sportu, aby jim nahradily zdravý pohyb na volném vzduchu.

Druhou podmínkou gracie jest ovládnutí každého jednotlivého pohybu. Každý pohyb budí tlumen, odměřen, graciosní dáma neztratí nikdy sebevládu, nevybuchne nikdy ve svých projevech, nedá svojí prudké povaze vypuknouti.

Pravý půvab zapovídá prehlivé pohyby a projevy, divoký spěch a příkazuje klid, mírnost. Avšak ovládnutí prudkých projevů nesmí přivoditi ledovou chladnost chování, naopak, sebevládnutí musí se dítí takovým způsobem, aby činilo dojem přirozenosti a vrozeného půvabu.

Stálý vlivný úsměv, a každý pohyb úst musí projevovali jistou ukázněnost. Ačkoliv se tvrdí, že gracie nedá se naučiti, byly zřízeny již školy, v nichž učí se tomuto umění.

Hlavním předmětem učebním jest chůze. Neří připustno, například silně na paty, váha těla má se spíše přenášeti na špičky, čímž dodá se chůzi podoba tance. Ve školách gracie vyučuje se též graciosnímu stoupání do schodů, jež má se dítí s tělem lebec vzpřímeným, nikdy ne nakloněným ku předu.

Zakyně učí se dále graciosnímu podávání spudových předmětů, graciosnímu vstoupání do vozu, rychlému otočení, je-li kdo zavolán, ba dokonce i — zachování gracie při pádu. Celé umění záleží v tom, aby jednotlivce dovedl při každém pohybu zachovati klid, rozvahy a ukázněnost.

Totéž rozumí se i při hovoru. Dáma, jež chce šniti nárok na graciosní, nesmí nikdy prudce vykládati. Hovoří tiše, s úsměvem. Naslouchá-li nějakému vykládati, nemá dáti znáti příčinou zvědavost neb údiv. Vyprávějí sáma, nepokřykne horlivě rukama a hlavou, zachovává stále klidné držení těla.

Při jídle nemá znáti chut nebo hlad, jí spíše tím působem, jako by jí bylo záhodno ochutnati z toho nebo onoho pokrmu. Jídlo je jí vždy vedlejší záležitostí, nikdy ne cílem.

Nemalou měrou přispívá k získání gracie nejnovejší zaváděná

metody rytmické, jako je metoda Dalcrozeova, taneční metoda J. Duncanova a pod. "Venkov."

PRED PRVNÍM ZÁPÍSEM.

V památku Matice školské. — píše Jan Klecanda.

Bylo to roku 1883 — tedy právě před otevřením matičné školy v Tepličích.

Kráčel jsem s přítelem — ne, jen se "známým" Němcem, cestou do Teplie k Matišovu. Jeí kolem nás kočár a, tu vyskočilo několik dětí z příkopu, kde se povalovaly, a s čepicemi v rukou běžely za kočárem. Pán hodil jim několik krejcarů a hoší počali se o krejcarey rvát. Nežekly to výjev, s jakým setkáváme se i ve výletních místech kolem Prahy. Zde působil na mne hůře — až mne zamrazilo — tím, že pán, hodivší tu almužnu s patrným pohrdáním, byl Němec a ti hoší, poznal jsem to po řeči, byli Češi.

"Vaší krajane," řekl s úsměskem můj "známý", s nímž jsme byli právě polemisovali o rovnocennosti obou plemen.

Několik set kroků dále — se "známým" jsme se dost rychle rozloučili — pozoroval jsem taktika — Čecha, jenž mluvil s dětmi. Patrně dělník z hutí, dost slušně oděný, ale hoší nápadně otrhaní a zpustlí.

"Vaší synkoveť?" ptám se, a když přivěděl, pokračuji: "Co že nejsou ve škole?"

"Věra a především byli," řekl, vyvaliv na mne oči. "Ale co tam?"

"Což vás neudají, nepotrestají?"

"Eh, ti jsou rádi, když jim tam naše děti nepokážejí..."

"A co myslíte, příteli, že z těch dětí žádnou bude?"

"Co by bylo? Nádennici jako já? To budou i bez školy. Tam by se bez toho ničemu nenaučili, když je to německé."

Bylo mi až teskně při té otupělosti a hostejnosti otec, mluvícího o budoucnosti dětí.

"Budete mít českou školu v Tepličích..."

"Aby Bůh dal," zvolal radostně a podivil jsem se, jak mu oči ožily. "Ale já tomu nevěřím! Kde pak my zde... mňu nežli psi!" dodal zlostně.

"Bude, bude! Pozejtří přivede te ty děti tam a tam..."

A zas o několik kroků dále slyším český hovor — muž a žena...

"Pozdrav Bůh, lidičky. Máte děti?"

"A to by bylo! Jako kuzelek..." odpovídá muž a oba si mne zvědavě prohlížejí. — "A chodí pořáde do školy?" — "To si myslím! Však to jediné, co jim můžeme dáti..." — "Nu a — rozumějí německy?" — "Eh, z počátku to šlo zle, ale teď už jsou dokonale Němci..." — "To snad ne, taťinku!"

"Jste Češi, maminka Češka — a jaká! Děti přece budou také Čechy!"

"Eh, pane, já už tím nuzákem — Čechem zůstanu do smrti, ale děti ať mají lehký život!" pozvdyhl a hned jako na omluvu dodal: "A co, však se o nás v Čechách nikdo nestará..."

Vyložil jsem mi stručně význam a nákol "Matice"

Radostí jsem i ženě oči zazářily.

"A že opravdu je takový spolek? Opravdu tam v Praze na nás někdo myslí? Co říkáš stará?"

"Co bych říkala? To aby Bůh přivedl pánům za to požehnal!"

"A děti tam dáte?"

"Teď už je na to skoro pozdě, podrbal se rozpačitě."

"Nikdy není pozdě napravit zlo..."

"A když ty děti skoro ani český neumíš..."

"Co že? Vaše děti?"

"Nedivte se tolik! Ráno jdeme po práci, na noc se vrátíme. Celý den jsou mezi Němci a pořád slyší; Bemak sem, Bemak tam. Nechtějí být Bemaky!"

"Ale vidíš, taťku! Já si myslím, když už to tady máme... Což kdybys ty zitra ošl zavřel? Musíš s dětmi domů na obec. A co by mi tam u nás doma řeckli? Devět Němců jim přivést na kerk!"

"No máá pravdu, matko. Máá pravdu!"

O dva dny později oba tatini přivedli své děti. Děti se dost zarputile tvářily,

ale za nedlouho z nich byli do bílí Češi...

O čtyři léta později — ba, ani to tak dlouho netrvalo — když je je šli od Teplie k Matišovu, Dubí nebo v jinou stranu, nesetkali jste se s českými otrhanci. Naše děti, třeba chudobně, ale čistě oděné — a jak si vedly! A ti rodičové... už neřekli: "Eh, co z vás bude? Leda nádennici!" Přilnuli více ke svým dětem, poněvadž se za ně nemusili stydět... A mnohý, přemohlý tatík, odřekl si rád hospodu, aby mohl dětem koupiti potřebné knihy a nemusil žádat všeho "od těch pánů z Prahy".

Přátelé dráží, kteří pořád ještě nedovedete dost oceniti působení "Matice"! Vy, kteří myslíte, že jsou to příliš velké oběti, jež národ přináší tím dětem! Kéž by každý z Vás mohl viděti ty divy, jež působí česká škola a český učitel! Ovšem, bylo by nutno pořádati "matiční vlaky do Němce", jako jsme pořádati "divadelní vlaky" do Prahy.

Ale snad by stačilo i to, kdyby naši turisté a lázeňští hosté nezapomínali hned za Radnicí, mluvit česky a kdyby si trochu všímalí toho českého lidu "v Němečích" a kdyby své zkušenosti doma šířili.

Jak často by slyšeli: "Aby Bůh požehnal těm pánům z Prahy" — a sami pomáhali by to požehnaní šířiti...

Věru, pěkné pojednání o poměrech v Čechách, jak Čechové museli a musí ještě dosud zápasiti o svoji existenci a o své školy, byvše utiskováni tamní krutovládou. Doufejme však, že zavládnou v brzkou lepší poměry, pro slovanský národ vůbec!

L. Schmidtová, Winner, S. D.

— Čtená pořadatelko "Ženských Hlídky"! Musím zase pár řádků napsati, byste věděli, že jsme zde ještě živi. Za ta dvě léta, co zde bydlíme, jsem seznala, že zde dostaneme málo vláhy, tak že vše trpí suchem. Letos bude kukuřice velice špatná, anebo docela žádná. Nejlépe ještě se zde pěstuje seno. Dne 4. t. m. nám zde trochu zaprše, ale přišlo to s velkým rámenem, ač škodu to žádnou nezpůsobilo. Za to ale od nás na západ v městečku Carter, as 18 mil vzdáleném, padaly kroupy velikosti slepičích vejce a při tom foukal silný vítr a nadělalo to tam hodně škody — rozbouřalo to několik budov. Tak, jak se začne trochu mračit, aby člověk měl obavu, že se žene vichřice. Ten svět jest zajisté divoký, tak jako jsou ty nejvyšší hory. Z našeho okolí se mnoho farmerů stěluje, poněvadž zde po několik roků pamje velké sucha a při tom ten horký vítr, který plodiny ničí. Doufám však, že příští rok se vše změní k lepšimu. Tešilo by mne, kdyby dopisovatelky z různých států s námi sdělily, jak u nich letos to dopadá, a jsou-li šťastnější, nežli my zde. — Zdravím všechny čtenáře a čtenářky tohoto listu a též mé přátele v bývalém mém domově ve Verdige, Neb. A vy, paní Kálová, co je toho přičinou, že o sobě ani nenecháte vědět. Jste snad nemocna? Píšte zase brzy do Ženských Hlídky!

Anna Kutáková, Omaha, Neb.

Čtená pořadatelko! Jsem dnes tak nějak divně naladěna, a tu mně odpuště, že se utíkám do naší milé Hlídky, bych se trochu mezi našimi milými čtenářkami potěšila. Mimo to se mi hrozně stýská, neb věra večer jsme se rozloučili s naší milou neteří, která byla u nás na návštěvě asi šest týdnů a za ten čas jsem jí tak přivzla, jako by byla mou vlastní dcerou. A tu ten první den po jejím odchodu se mně zdá dům velice prázdny a smutný. Ale nic netrvá věčně a vše se musí někdy skončit. A co soudíte, drážé čtenářky, o tom hrozném vražděném neviných mladých lidí v Evropě? Jak těžce se loučí matička stará, se svým synem, v kterého skládala tolik nadějí, pro kterého unoho noc zmařila, když byl malý a nemocný a kterého teď, když vyrůstal v mladíka, musí poslati do boje, na rozkaz císaře, který mu poručí střílet do lidí, kteří jsou osobně ně neudělali a proti kterým on též nemá žádné přičiny k nenávisi, ale které přece musí po-máhat zabít, aby se válí několika desátek ušlechtilých lidí. Myslela jsem, že žijeme v století, kde už žádné velké války nebudou a

UVEDENÁ ODPORUČENÍ NEJLÉPE SVĚDČÍ, JAKÝM BLAHODĚRNÝM DOBRODINÍM JSOU MAMÁ A LÉKY, JEŽ VYRÁBÍ MRS. F. OTOUPALÍKOVÁ.

Čtená paní Otoupalíková, přijímáte pozdrav a poděkování za mamá, která se u mně vřobně osvědčila. Děsné lo-lei mě krk, vešer jsem si je namazala a ku poživu, ráno vůbec bolest jsem necítila. — Měj otec má bolavou ruku tak, až pod pažou udělala se mu boule. Namazala jsem mu bolest a ráno byl otok pryč. Vaší mamá odporučuji všem. Vaše přítelkyně.

Mrs. Marie Psota, Ravenna, Neb. — Srdečný pozdrav a poděkování za mamá. Štrádné bolela mne záda. Jakmile jsem si je namazala, bolest zmizela. Laskavě mi ji pošlete ještě za \$1.

K. C. Mueller, Astoria, L. I. — Čtená paní, děkuji za mamá. Měl jsem líšej, který po prvním namažání se ztratil.

Dopisy a objednávkou adremujte na: 491f

Mrs. Frances Otoupalík, VYRABITELKA
David City, Nebraska

hle, najednou se potřetí eplá Evropa a každý den čteme, co je vojinná zabitých a co zraněných. Kdyby oni vojíní měli rozum a jen trochu srdnatosti, aby jeden každý řekl, "Ne, my se nebudeme bit, my do války nepůjdem," bylo by brzy po válce. Ale kde pak, na takovou vše oni vyspělí nejsou, neb jsou ještě vychováváni tak jako za starých časů, aby se totiž "čísarí pánu" ukláněli a myslili o něm, že jest nějakou svatou bytostí, která nemůže ni čeho zlého udělati a která se musí na slovo uposlechnout. Jsem ráda, že žiju ve svobodné Americe, kde žádných korunovaných hlav nemáme. Ale ovšem, vím, že řeknete, což válku zde také můžeme mít, vždyť ještě nejsme hotovi s Mexikem. Ano, vím to, ale doufám, že k válce s Mexikem nikdy nedojde, bude-li se to moci rovninně ukončit. Právě čtu v novinách, že v New Yorku se připravuje deset tisíc žen, všech národností, pochodovati městem a protestovati proti válce. Sláva jim, i my zde v Omaze bychom měli dát na jevo, že nesouhlasíme a že rozhodně protestujeme proti válce v Evropě, a všude vůbec. Vezměte si jenom to, že nám živobytí (už dosti drahé) stouplu od 20 do 30 procent výš, co začala válka, a to nejenom výš, ale i importujem, ale i věci, které pěstujeme a vyrábíme zde. A to nám ještě stále hrozí, že ceny budou zvýšeny ještě více a co potom? To se ani lo to tam hodně škody — rozbouřalo to několik budov. Tak, jak se začne trochu mračit, aby člověk měl obavu, že se žene vichřice. Ten svět jest zajisté divoký, tak jako jsou ty nejvyšší hory. Z našeho okolí se mnoho farmerů stěluje, poněvadž zde po několik roků pamje velké sucha a při tom ten horký vítr, který plodiny ničí. Doufám však, že příští rok se vše změní k lepšimu. Tešilo by mne, kdyby dopisovatelky z různých států s námi sdělily, jak u nich letos to dopadá, a jsou-li šťastnější, nežli my zde. — Zdravím všechny čtenáře a čtenářky tohoto listu a též mé přátele v bývalém mém domově ve Verdige, Neb. A vy, paní Kálová, co je toho přičinou, že o sobě ani nenecháte vědět. Jste snad nemocna? Píšte zase brzy do Ženských Hlídky!

UZITEČNÉ POKYNY.

Jablka obsahují mnohem více kyseliny fosforové, než kterékoliv jiné ovoce, a proto odporučuje se požívání jablek tím, kdož hlavou, mozkiem pracují. Jablka mají též účinek projímavý; usnadňují činnost ledvin a zabraňují tvoření se žlučových kaménků. Požívání ovoce jakéhokoliv prospívá vůbec každému.

Prájem u ptáků lehee zahojíme oříškem muškátovým. Tento se sestrouhá, dá do vyvařené vody a tato voda se pak dá ptákům k pití.

Hubeným ženám, které si přejí stloustnouti, se radí, aby jedly výdatnou snídani, luně a o-běd. Zitný chléb, máslo, dušené ovoce, tučné mléko a olivový olej nesmí scházeti na jídelním listku. Odpolední spánek hodně napomáhá, ale nesmí dlouho trvat.

— Jak mají ženy spát, aby si dlouho nehranily mladí a krásu? — Američtí lékaři učinili sensační objev. Většina žen přý nedo-vede správně spát a následkem toho předčasně stárne a ztrácí krásu rychleji, než by se to dělo, kdyby spaly ve správné poloze. Především nemá býti tělo při spaní skrčeno. Je nutno, aby tělo leželo volně, pěkně zpřímá, aby se svaly nenamáhaly, naopak, aby si odpočinuly. Není také dobře spáti na tvrdém slamníku. "Tvrde lože" je velkým předsudkem. U-navuje tělo, láme kosti. Ložnice má býti světlá s dostatečným množstvím vzduchu. Jinak špatný vzduch otravuje organismus a seslabuje svaly obličejové a prsou. Hlavní věcí však je, aby se leželo při spaní tak, aby se tvář nestavovala a aby bylo možno dýchat ústy a nosem. Proto je třeba, míti při spaní ruce zakřivené pod hlavou, aby obličej byl obrácen nahoru a ne dolů.

Prájem.

křeče v žaludku, letní nesnáze a stěvní nepořádky, cholera morbus, bėhávka u dospělých jakož i u dítek jsou rychle napraveny, kde bylo závčas použito Severova Léku proti prájmu (Severa's Diarrhoea Remedy). Čtěte, co napsal Geo. Prokop, 251 French Str., New Brunswick, N. J.: "Severův Lék proti prájmu účinkoval znamenitě. Moje dítě bylo velmi nemocno průjemem, avšak hned jak jsem si dostal Váš lék, dal jsem ho dle návodu a v pěti dnech bylo dítě opět zdravo, jako kdy jindy před tím." — Cna Severova Léku proti prájmu jest 25c všude v lékárnách. Žádejte ho vždy dle jména a neberte nápodobenu. Kdyby ho váš lékárník neměl, objednejte přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement

Náky se žvestkami.

Dej na rendlík několik rozkrájených žemlíček, neb pšeničný culěb přilej na něj tolik mléka, by se rozmočil. Přidej pak k tomu velkou lžici másla, dej rendlík na prudký oheň a svař housky, ustavičně jimi míchaj, na hustou kaš. Jež se více ren-dlíku nechtý, a odstav ji od o-hně. Otoupej talíř plný pěkných zvařelých žvestek, vyndej z nich pecky, polož je na misku, posyp je trochu mletého cukru, pokrop je rumem aneb arakem a vše je chvilí tak lož. Pak utři na míse čtvrt libry másla až se zpění, přidej k tomu osm žluťků, čtvrt libry mletého cu-